

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: Hvi vilt du saa dig klage

Citation: Kingo, Thomas: "Hvi vilt du saa dig klage", i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter*, udg. af Hans Brix, Paul Diderichsen og F.J. Billeskov Jansen, Munksgaard, 1939-74., s. 251. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kingo04val-shoot-workid87071/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

aff Sorg, Og søge Synds forladelse, Samt lettelse i straff og Vee.

- [4] Som Du forjetter Naadelig Enhver, som der om beder dig,
 318 I Sønnens JEsu || Christi Navn, Som er den rette Troens Havn.
 5 [5] Thi komme vi O HÈrre sød, Til dig og klage vores Nød,
 Vi som saa gandske er forladt, Med Sorg og Fare ombesat.
 [6] Ey til vor Synd i strenghed see, Forlad, forlad og Naaden
 tee, I all vor Jammer stat os bj, Gjør os fra alle Plager fri.
 [7] Paa det vi maa af Hiertens Grund, Med fryd dig takke allen
 10 stund, Og lydig være med all fiid, Samt priise dig til ævig Tiid.

Johan Brunßman.

En Psalme om Tilliid til Guds beskyærmelse.
 Siunges som, Guds godhed ville vi prise.

- 15 **H** Vi vilt du saa dig klage Og give, kiere Siæl? Dig saa med
 Sorrig plage? Troe dog din Frelser vel, Vær dog i hannem
 froe, Hand veed din Sag at vende Til good og Lyksom Ende,
 Det skalt du stadig Troe.
 319 [2] Hand aldrig dem forlader, I nogen || Modgangs Tiid, Som
 kiende ham for Fader, Og slaa til ham all liid, Seer det end far-
 20 ligt ud, Saa tørst du dog ey grue, Du dog skal frelse skue, Fra all
 Miskundheds Gud.
 [3] Hand aldrig dig skal glemme, Hvad Nød du i est sted; Thi
 skalt du dig ey gremme, For Mennisken er vred, Liid Du kun,
 tie og bie, Vil hand dig hielp tilskike, Saa kand all Verden ikke
 25 Der giøre hinder i.
 [4] Hvad Satans Pak end svermer, Saa er dog Gud din borg,
 Som altid dig beskyermer, Og redder af all Sorg, Om heele Helff-
 vede Sig end imod dig sætter, Det intet dog udretter, Guds Ville
 dog maa skee.
 30 [5] Skal det og hart tilgange, Saa Vri dig ey derved, Det gaar

saa andre mange, I denne Uselhed. Langt bedre det og er, Med Guds Folk her at lide End siden hisset qvide I ævig døds ufær.

[6] Lad dig derfor nøye, Med det i Jesu Navn, Som Gud vil selv tilføye, Det alt er til dit Gavn: Dit haab paa ham kun || stil, I hvad dig gaar til Haande; Dig frelse aff all Vaande Hand 320
baade kand og vil.

[7] Derfor jeg ham hengive Mig vil, og all min Iid, Gud unde mig at blive Derved til evig Tiid! Det alt behager mig, Som HERren selv behager, Jeg veed hand omsorg drager For mig saa Faderlig. 10

Joh: Brunßman.

MIn Siæl nu love HERren, Hvad i mig er hans hellige Navn: Sin Godhed rundelig giver, Thi skalt du altid takke hannem. Din Synd haver hand udslettet, Og lægt dine store Saar: Dit arme Levnet husvalet, Tager dig saa vel i Forsvar. Med veldig 15
Trøst beskiærmer, Dig Ung som Ørnen gjør, HERren alle Christne vil trøste, Som trenges i Verden her.

[2] Sin Low haver hand os givet, Sit hellige Ord og sammelund: Sin Godhed de Christne indlivet, Hans Barm||hiertighed see vi 321
allen stund. Sin Vrede lader hand vel fare, Lønner ikke som vi 20 have tiert: Sin Miskund hos ingen vil spare, Til de ydmyg haver hand sig vendt. Hans godhed er over dem alle, Som gierne frygte hannem: Vor Synd lader hand bortfare, Og aldrig vil tænke paa dem.

[3] Som sig en Fader forbarmer Over sine unge Børn og smaa, 25 Saa gjør og HERren os arme, Naar vi hannem ræt frygte saa. Hand veed vor Skabning er ringe, Slet Støv og Muld forvist: Ræt som noget Græs udi Enge, Og en Urt som Blomstret haver mist, Naar Veyret der hart paafalder, Da findes det ikke meer: Saa gaar det med vor Alder, Vort endeligt er os nær. 30

[4] HERrens Miskundhed alleene Bliver nu ogsaa evindeligt